

Sygn. akt IV K 467/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Gierula

Protokolant: Monika Kurek

w obecności oskarżyciela publicznego: nie stawił się, o terminie zawiadomiony prawidłowo
po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 września 2017 r. i 18 października 2017 r.

sprawy: **P. K. (1)**

syna P. i K. z domu G.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 10 stycznia 2017 roku do dnia 15 stycznia 2017 roku, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w W., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci paliwa w ten sposób, że po zatankowaniu pojazdu odjechał z miejsca nie uiszczając opłaty tj:

- w dniu 10.01.2017 roku przy ul. (...) zatankował paliwo (...) 95 w ilości 28,81 litrów oraz paliwo (...) w ilości 39,47 litrów, gdzie łączna wartość strat wyniosła 227,25 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. (...) nr (...);

- w dniu 23.01.2017 roku przy ul. (...) zatankował paliwo (...) 95 w ilości 41,94 litrów wartości 200,05 złotych oraz paliwo (...) w ilości 41,54 litrów o wartości 90,93 złotych, gdzie łączna wartość strat wyniosła 290,98 złotych na szkodę (...) Spółka (...), Oddział w Polsce;

- w dniu 15.01.2017 roku przy ul. (...) zatankował paliwo (...) 95 w ilości 32,87 litrów wartości 160,08 złotych na szkodę (...) Spółka (...), Oddział w Polsce;

na łączną sumę 678,31 zł,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **P. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tą zmianą, iż do czynu przy ul. (...) doszło w dniu 13 stycznia 2017 roku, i za tak przypisany czyn na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 227,25 (dwustu dwudziestu siedmiu złotych 25/100) złotych, zaś na rzecz (...) Spółka (...), Oddział w Polsce kwoty 451,06 (czterystu pięćdziesięciu jeden złoty 6/100) złotych;

III. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniu 15 maja 2017 r. od godz. 06:50 do godz. 11.55;

IV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy w postaci płyty DVD, znajdującej się w wykazie dowodów rzeczowych nr I/661/17/P pod poz. 1 (Drz 2015/17) zwraca (...) sp. z o.o. (...) nr (...) przy ul. (...) w W. jako uprawnionemu, zaś dowód rzeczowy w postaci płyty DVD, znajdującej się w wykazie dowodów rzeczowych nr I/661/17/P pod poz. 2 (Drz 2016/17) zwraca (...) przy ul. (...) w W. jako uprawnionemu, a dowód rzeczowy w postaci płyty DVD, znajdującej się w wykazie dowodów rzeczowych nr I/661/17/P pod poz. 3 (Drz 2017/17) zwraca(...)przy ul. (...) w W. jako uprawnionemu;

V. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) wraz z należnym podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych w całości, w tym od opłaty.

Sygn. akt IV K 467/17

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w trakcie rozprawy głównej Sąd ustalił, co następuje:

P. K. (1) postanowił dokonać kradzieży paliwa ze stacji paliw, polegającej na zatankowaniu paliwa do samochodu marki S. o nr rej (...) i odjechaniu z miejsca bez uiszczenia opłaty za paliwo.

W dniu 10 stycznia 2017 r. na stacji paliw mieszczącej się w W. przy ul. (...) P. K. (1) dokonał kradzieży paliwa (...) 95 w ilości 28,81 litrów oraz paliwo (...) w ilości 39,47 litrów działając na szkodę (...) sp. z o.o. (...) nr (...).

W dniu 13 stycznia 2017 r. na stacji paliw mieszczącej się w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży paliwa (...) 95 w ilości 41,94 litrów o wartości 200,05 złotych oraz paliwa (...) w ilości 41,54 litrów o wartości 90,93 złotych działając na szkodę (...) Spółka (...), Oddział w Polsce.

W dniu 15 stycznia 2017 r. na stacji paliw mieszczącej się w W. przy ul. (...) zatankował paliwo (...) 95 w ilości 32,87 litrów wartości 160,08 złotych na szkodę (...) Spółka (...), Oddział w Polsce.

Łączna suma strat wyniosła 678,31 złotych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego P. K. (1) (k. 40, 102-103), zeznań świadków: R. U. (k. 2-3, 103-104), K. S. (k. 51, 104), S. C. (k. 60, 104-105), protokołu zatrzymania osoby (k. 6), protokołu przeszukania (k. 8-9), zawiadomienia o popełnieniu wykroczenia (k. 11, 15, 29-30), raportu wraz z paragonami (k. 12), fotografii (k. 13, 17-23, 31-33), paragonów (k. 16, 34), protokołu oględzin rzeczy (k. 47, 49, 58).

Oskarżony P. K. (1) przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 40).

Przesłuchany w toku rozprawy głównej P. K. (1) ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i wyjaśnił, że do kradzieży paliwa został zmuszony przez kolegów ojca, którzy grozili mu i jego rodzinie, żądali spłaty jego długów. Miało to początek w 2014 r., kiedy ojciec wyjechał z W.. Zaczęli go nachodzić w domu, u mamy, gdzie jest zameldowany. Na początku stawiał opór, jednak gdy go pobili, zaczął z nimi współpracować. Dostawał od nich samochód, z Ząbek, z warsztatu przy ul. (...), był już umówiony w jakimś punkcie w W., na wyznaczonej stacji. Po kradzieży paliwa oddawał

im samochód z zatankowanym paliwem. Na Policji nie był. Chciał pójść, ale zrezygnował, gdy grozili mu, że to się źle skończy dla niego i jego rodziny. Jak jeszcze był na wolności przed zatrzymaniem, już go nie nachodzili. Przed osadzeniem w AŚ próbował nawiązać kontakt z dzielnicowym, ale bezskutecznie. Nie mówił policjantom o przyczynie kradzieży, ponieważ ustalił z policjantami, że złoży wyjaśnienia przed Sądem. Nie wie, dlaczego nie powiedział o tym wszystkim Policji. Oni chcieli zakończyć czynności, a on wrócić do rodziny (k. 102-103).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego P. K. (1) złożone po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego oraz te wyjaśnienia z postępowania sądowego, w których przyznał się do winy, albowiem są one spójne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w szczególności z relacją świadków – pracowników stacji paliw, na których oskarżony dokonywał kradzieży paliwa, dowodami z dokumentów oraz fotografii pochodzących z zapisu monitoringu ze stacji paliw.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego nie mogły zostać uwzględnione. W tym miejscu należy podkreślić, iż w trakcie wyjaśnień, jakie złożył w toku rozprawy głównej w niniejszym postępowaniu oskarżony, próbował on w sposób nieudolny, w ocenie Sądu, przedstawić powody, dla których dopuszczał się czynów zabronionych. Zdaniem Sądu oskarżony, nie kwestionując faktów, których w realiach przedmiotowej sprawy nie był w stanie podważyć, starał się w możliwie najkorzystniejszym dla siebie świetle przedstawić okoliczności zdarzenia, które przy zgromadzonym materiale dowodowym jednoznacznie go obciążały.

Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim oskarżony przedstawia powody swojego postępowania, są zdaniem Sądu wykrętne i nieprzekonujące. Wskazać należy, iż oskarżony P. K. (2) podał, że został zmuszony do kradzieży paliwa przez ludzi, którzy żądali od niego spłaty długów ojca. Wersja przedstawiona przez oskarżonego nie znajduje jednak potwierdzenia w materiale dowodowym, a mianowicie w zeznaniach przesłuchanego w charakterze świadka ojca oskarżonego P. K. (2), który zaprzeczył twierdzeniom o posiadanym długu. W ocenie Sądu, gdyby oskarżony miał faktycznie problemy z osobami, które żądają od niego spłaty długu ojca, z pewnością chciałby wyjaśnić tę sprawę, skontaktowałby się ojcem i opowiedział o sytuacji, jaka miała mieć miejsce. Natomiast, jak przyznał świadek P. K. (2), pomimo że utrzymywali kontakt telefoniczny z oskarżonym, ten nie mówił o swoich rzekomych kłopotach związanych z długami ojca. Przeciwnie, jak wynika z zeznań świadka, to oskarżony zwracał się o pieniądze do ojca. Zachowanie oskarżonego na sali rozpraw miało uwiarygadniać przedstawioną wersję zdarzeń, oskarżony powoływał się na swój strach przed ojcem, wnosił o jego przesłuchanie pod swoją nieobecność, zaś, jak zeznał świadek P. K. (2), rozmawiał z nim przez telefon przed terminem rozprawy, na której świadek złożył zeznania. Świadek wyraźnie wskazał, że oskarżony się go nie boi, utrzymują kontakt telefoniczny, a okresowo również osobisty.

Sąd uznał również za niewiarygodne i sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania wyjaśnienia, w treści których oskarżony tłumaczy, dlaczego dopiero w trakcie postępowania sądowego przyznał, że był zmuszany do kradzieży, a jego postępowanie zostało ustalone z funkcjonariuszami Policji. Jednakże twierdzenia oskarżonego trudno uznać za wiarygodne, w ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania, że okoliczności te wymagały utajnienia w postępowaniu przygotowawczym. W ocenie Sądu, oskarżony w swoich wyjaśnieniach złożonych w czasie postępowania starał się całe zdarzenie przedstawić w taki sposób, żeby umniejszyć swoją odpowiedzialność karną. Jednakże biorąc pod uwagę zgromadzony materiał Sąd nie ma wątpliwości, że treść jego wyjaśnień nie odzwierciedla rzeczywistego przebiegu zdarzenia i stanowi jedynie przyjętą przez niego linię obrony.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków R. U., K. S. oraz S. C. - pracowników stacji paliw, na których oskarżony dokonywał kradzieży paliwa, albowiem zeznania te znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym, a mianowicie w zapisie monitoringu ze stacji paliw. Zapis ten potwierdza, że oskarżony P. K. (1) dokonał kradzieży paliwa w dniu 10 stycznia 2017 r. na stacji paliw przy ul. (...), w dniu 13 stycznia 2017 r. na stacji paliw przy ul. (...) oraz w dniu 15 stycznia 2017 r. na stacji paliw przy ul. (...). Świadkowie w złożonych zeznaniach wskazali, że oskarżony poruszał się samochodem marki S. koloru białego o nr rej. (...), zatrzymywał się przy dystrybutorze z paliwem, tankował samochód, po czym wsiadał i odjeżdżał, nie uiszczając opłaty za zatankowane paliwo.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania P. K. (2), ojca oskarżonego, przesłuchanego na okoliczności wskazywane przez oskarżonego, odnoszące się do okoliczności, które doprowadziły do dokonania kradzieży paliwa. Sąd nie dopatrywał się powodów, aby poddawać w wątpliwość wiarygodność złożonych przez niego zeznań i uznał, iż świadek nie miał powodów, dla których miałby opisywać sytuację w inny sposób niż miała rzeczywistość miejsce i uwzględnił je w całości, uznając, iż okoliczności, na które powoływał się oskarżony, które miały prowadzić do popełnienia przez niego zarzucanych mu czynów, są przyjętą przez niego linią obrony. Zeznania świadka P. K. (2) były spójne, szczere i odpowiadały doświadczeniu życiowemu, czego nie można powiedzieć o linii obrony oskarżonego.

Przesłuchana w charakterze świadka K. G., która jest matką oskarżonego, odmówiła składania zeznań.

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 kpk, sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W świetle zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego w ramach zarzucanych oskarżonemu czynu sąd uznał, iż P. K. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd, mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy, zmienił opis czynu zarzucany oskarżonemu w akcie oskarżenia, ustalając, że kradzież paliwa ze stacji paliw mieszczącej się przy ul. (...) miała miejsce w dniu 13 stycznia 2017 r.

Oskarżony niewątpliwie zabrał w celu przywłaszczenia paliwo na łączną wartość 678,31 złotych, które należało do pokrzywdzonych, stanowiło więc dla niego cudzą rzecz ruchomą. Ponadto P. K. (1) podejmował swoje zachowania w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Należy bowiem przypomnieć, iż przesłanka powziętego z góry zamiaru oznacza, że sprawca chce popełnić dwa lub więcej zachowań albo przewiduje możliwość ich popełnienia i na to się godzi (postanowienie SN z 12.4.2007 r., WZ 7/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 817), a zarazem przystępując do realizacji pierwszego zachowania, obejmuje zamiarem wszystkie zachowania połączone znamieniem ciągłości (wyrok SN z 9.12.2009 r., V KK 290/09, OSNwSK 2009, Nr 1, poz. 2519). Jeśli zamiar jest powzięty z góry, to zazwyczaj sprawca sam stwarza warunki umożliwiające jego realizację. W przedmiotowej sprawie oskarżony dokonywał zaboru paliwa w dniach 10, 13 i 15 stycznia 2017 r., a zatem bez wątpienia w krótkich odstępach czasu, a nadto stwarzał warunki umożliwiające jego realizację w ten sposób, że przyjeżdżał na stację, tankował paliwo i nie uiszczal za nie zapłaty. Zresztą sam oskarżony do zarzutu się przyznawał, wskazywał jedynie na okoliczność rzekomego wielokrotnego zmuszania go do dokonywania tego typu zachowań, co Sąd uznał wyłącznie za niczym nieopartą i sprzeczną z doświadczeniem życiowym linią obrony.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające Sąd potraktował uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu (k. 84-86).

Sąd nie znalazł okoliczności łagodzących w stosunku do oskarżonego.

Sąd wyrokiem z dnia 18 października 2017 r. wymierzył oskarżonemu P. K. (1) karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, uznając, iż jest ona adekwatna zarówno do stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a także wystarczająca dla realizacji celów wychowawczych i poprawczych wobec niego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Powyższa kara w ocenie sądu wpłynie pozytywnie na zachowanie oskarżonego uświadamiając mu niewłaściwość dotychczasowego postępowania i co za tym idzie spełni swą rolę wychowawczą.

Jednocześnie sąd rozważył czy całokształt zebranych w toku sprawy okoliczności musi skutkować orzeczeniem bezwzględnej kary pozbawienia wolności, czy też wystarczającym będzie jej orzeczenie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W ocenie Sądu w świetle zaistniałych okoliczności, biorąc pod uwagę dotychczasową postawę oskarżonego Sąd uznał, iż brak jest postaw do wymierzenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Przeciwnie wymierzeniu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem przemawia przede wszystkim jego uprzednia karalność. Jak

wynika z karty karnej, oskarżony do chwili obecnej był sześciokrotnie karany, pięciokrotnie przed popełnieniem czynu zabronionego objętego niniejszym postępowaniem, oraz jeden raz w trakcie trwania postępowania za popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. Wobec niego orzekano zarówno karę bezwzględnego pozbawienia wolności, jak i karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Należy mieć również na uwadze, iż popełnianie kolejnych przestępstw przez P. K. (1) wskazuje na to, że jest on osobą niepoprawną, wykazującą postawę lekceważącą dla obowiązujących norm prawnych. W tej sytuacji uznać należy, iż oskarżony w dalszym ciągu nie będzie wykazywał respektu wobec prawa i popełniał przestępstwa. W ocenie Sądu, w związku z powyższym, sięgnięcie po karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania dla samego oskarżonego nie stanowiłoby wystarczającego instrumentu skłaniającego do rzeczywistej zmiany swojego dotychczasowego postępowania, a w odbiorze społecznym potraktowane zostałoby jako nieuzasadniony przejaw pobłażliwości i mogłoby być odebrane przez oskarżonego jako przyzwolenie do popełniania kolejnych czynów zabronionych. W ocenie Sądu, jedynie wymierzenie kary najsurowszego rodzaju, tj. kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia, będzie adekwatne zarówno do stopnia winy, jak również stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełni wobec niego zapobiegawcze i wychowawcze cele, o których mowa w art. 53 § 1 k.k., a także będzie sprawiedliwe w odczuciu społecznym. Zdaniem Sądu, tylko bezwzględna kara uświadomi oskarżonemu wagę naruszonych przez niego norm prawnych, skłoni do refleksji nad swoim dotychczasowym postępowaniem i zmobilizuje go do zmiany swojego postępowania w przyszłości. Na dzień dzisiejszy wobec oskarżonego P. K. (1) brak jest pozytywnej prognozy kryminologicznej co do przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości i w związku z tym brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary. W ocenie Sądu orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 miesięcy będzie stanowić wystarczające ostrzeżenie na przyszłość.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. kwoty 227,25 zł oraz na rzecz pokrzywdzonego (...) Spółka (...), Oddział w Polsce kwoty 451,06 zł.

Na poczet orzeczonej kary stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 i 5 k.k. Sąd zaliczył okres zatrzymania w tej sprawie w dniu 15 maja 2017 r. od godz. 06:50 do godz. 11:55.

Sąd na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. postanowił zwrócić uprawnionym: (...) sp. z o.o. (...) nr (...) przy ul. (...) w W. dowód rzeczowy w postaci płyty DVD, znajdującej się w wykazie dowodów rzeczowych nr I/661/17/P pod poz. 1 (Drz 2015/17), (...) przy ul. (...) w W. dowód rzeczowy w postaci płyty DVD, znajdującej się w wykazie dowodów rzeczowych nr I/661/17/P pod poz. 2 (Drz 2016/17), (...) przy ul. (...) w W. rzeczowy w postaci płyty DVD, znajdującej się w wykazie dowodów rzeczowych nr I/661/17/P pod poz. 3 (Drz 2017/17).

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 420 zł wraz z należnym podatkiem VAT za pełnioną z urzędu obronę udzieloną P. K. (1).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego P. K. (1) od ponoszenia kosztów sądowych, które przejął na rachunek Skarbu Państwa, uznając, iż ze względu na swoją sytuację majątkową, rodzinną i osobistą, a zwłaszcza okoliczność osadzenia oskarżonego, ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.